

Sygn. akt III KK 402/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie **K. R.**

skazanego za czyn z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 stycznia 2021r.

na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.

kasacji wniesionej – na korzyść – przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 20 lipca 2020r., sygn. akt II K (...)

1/ uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środku karnym zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej (pkt II sentencji wyroku) i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w R. w tym zakresie do ponownego rozpoznania,

2/ obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 20 lipca 2020r., sygn. akt II K (...), K. R. został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., polegającego na tym, że:

- w okresie od 1 stycznia 2008r. do 30 września 2008r., prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo R. K. R. i będąc uprawnionym z tego tytułu do wystawiania faktur VAT, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w okresie czasu od 2 stycznia 2008r. do 24 września 2008r. wystawił 23 faktury VAT, w których poświadczył nieprawdę co do sprzedaży towarów i usług na rzecz firmy B., które były podstawą do zaniżenia należnego od firmy R. podatku od towarów i usług i którymi następnie posłużył się podczas kontroli skarbowej, za który to czyn wymierzono mu karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70,-zł. Ponadto, na podstawie art. 39 pkt 2 k.k. w zw. z art. 37a§1 k.k. w zw. z art. 41§2 k.k. orzeczono wobec skazanego środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej z zakresu gospodarki odpadami, a na podstawie art. 624 k.p.k. zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony postępowania i uprawomocnił się z dniem 28 lipca 2020r.

Obecnie kasację od powyższego orzeczenia, na korzyść skazanego, wywiódł Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej i zarzucając w niej rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 43§1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2 k.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego K. R. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej, tj. zakazu prowadzenia działalności gospodarczej z zakresu gospodarki odpadami, bez wskazania okresu obowiązywania tego zakazu, podczas gdy przepis art. 43§1 k.k. przewiduje, iż zakaz wymieniony w art. 39 pkt 2 k.k. orzeka się w latach, od roku do 15 lat, co obliguje sąd do wskazania wymiaru tego zakazu przez określenie czasookresu obowiązywania orzeczonego środka karnego.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535§5 k.p.k.

Art. 43§1 k.k. stanowi, że środki karne przewidziane w art. 39§2 – 3 k.k. orzeka się w latach, na określony czas trwania, zależny od rodzaju orzeczonego środka karnego. I tak, orzeczenie zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej (art. 39 pkt 2 k.k.) może nastąpić na okres od roku do lat 15.

Sąd Rejonowy w R. w pkt II sentencji wyroku orzekł tymczasem wobec K. R. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie gospodarki odpadami, nie określając czasu jego obowiązywania. Rozstrzygnięcie to zapadło zatem z rażącym naruszeniem art. 43§1 k.k., przewidującego obligatoryjny wymóg określenia czasu trwania środka karnego.

Z tych też przyczyn konieczne stało się uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w R. w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy wyda rozstrzygnięcie w przedmiocie środka karnego z określeniem czasu jego trwania – stosownie do treści art. 43§1 k.k.

O wydatkach związanych z rozpoznaniem kasacji orzeczono na podstawie art. 638 k.p.k.